

ZSIDAI ZOLTÁN ROY

ZSIDAI ZOLTÁN ROY A ZSIDAI GASZTRONÓMIAI CSOPORT VEZETŐJE. DE HOGY KÖZELEBB HOZZUK ŐT AZ OLVASÓHOZ: HA JÁRT MÁR A BUDAI VÁRBAN LÉVŐ PIERROT-BAN, A BALTAZÁR HOTELBEN ÉS ÉTTEREMBEN, A 21-BEN, A PEST-BUDÁBAN – EZEK MIND A ZSIDAI CSALÁD LEGENDÁS VENDÉGLÁTÓHELYEI. ROY PEDIG – KIS TÚLZÁSSAL – A GOZSDU UDVAR „URA” IS, HISZEN A SPÍLERT ÉS SZEMKÖZTI TESTVÉRÉT, A KELETI HATÁSOKAT FELMUTATÓ SPÍLER SHANGHAI-T IS Ő ÁLMODTA MEG. CSALÁDI VÁLLALKOZÁSUK KÜLÖNÖS KONSTRUKCIÓBAN ÉS VÉGLETES SIKERORIENTÁLTSAÓTÓL FÚTVE ROBOG – MOST ÚGY TŰNIK, MEGÁLLÍTHATATLANUL.

„NEKEM A SIKER ÜZEMANYAG, NEM CÉL.”

FOTÓ: GLÓDI BALÁZS, SZÖVEG: BUS ISTVÁN

PLAYBOY: A Roy nevet nem a szülei adták önnek.

ZS. R.: Keresztapám Roy Watson, aki meghatározó szereplő családunk életében. Kint születtem az Egyesült Államokban, mikor az ő szállodaláncánál tanultak a szüleim szállodamenedzsmentet. Roy az amerikai szállodaszövetség elnöke volt nagyjából 30 éven át. Számomra ő az a klasszikus hotelier, amilyen minden hotelier lenni szeretne. Többgenerációs szállodás család volt és ezt a tradíciót próbáljuk mi is folytatni. Nekem gyakorlatilag olyan szerepet töltött be az életemben, akár a nagyapám. Két éve halt meg, sajnos éppen azon az őszön, amikor a Spilert nyitottuk. Pedig ő volt a legnagyobb spíler. 80 éven túl járt, amikor meghalt, de fitt ember volt: golfozott, fiatal korában bokszolt. Egy igazi keménykötésű, skót-walesi származású amerikai.

PLAYBOY: Meglehetősen nagy rajongással beszél róla.

ZS. R.: Abszolút! Éppen a tinédzsernyaraimat töltöttem vele Amerikában. Akkor gyakorlatilag már nyugdíjas volt, és minden

és a buktatókat, mire ő azt mondta: „Stop!” Most akkor tíz okot soroljak fel, hogy hogyan és miért fog működni. Még egy nagyon fontos dolgot mondott: amikor leparkol az étterem- vagy a hoteltulajdonos, ő áll a legtávolabbi, legrosszabb parkolóhelyre. A legjobb helyeken ugyanis a vendégek állnak! Ez egyébként a mai napig nem triviális, főleg Magyarországon. Én mondjuk mindig a távoli helyen szoktam megállni. Tudok sétálni.

PLAYBOY: Amikor itthon előáll ezzel valakinek, mennyire nézik hülyének?

ZS. R.: Simán lehet, hogy hülyének néznek, de azt gondolom, hogy hosszú távon én nyerek. Minden egyes siker és olyan újdonság, amit megvalósítunk és működik, minket igazol. És azt látom, hogy most már átmegy az üzenet és azt gondolom, hogy ez egyfajta küldetés is. A magyar emberekben hihetetlen mennyiségű tudás és kreativitás van, csak hogy van egy olyan mentalitásunk, ami programozza a sikertelenséget. Saját magunk plántáljuk magunkba a kudarcokat a totálisan negatív hozzáállással. A kárörvendéssel, a

akkor az ember ne vakuljon el. Ne higgye el a sikert, ne dőljön be neki.

PLAYBOY: Hogy lehet nem elhinni?

ZS. R.: Úgy, hogy állandóan alkotni kell. Nekem a siker üzemanyag, nem pedig cél. Az a kis üzemanyagcella, amit a konzoljátékokban felkapkod az ember. Löketet ad, motivációt, energiát. De alapvetően belül kell legyen az alkotóvágy, ami igazán mozgat minket.

PLAYBOY: Amerikában született, de hamar hazaköltöztek. Viszont később sokat tanult is odakint.

ZS. R.: Jártam szemesztereket számos nevesebb egyetemen. A Yale-en, a Harvardon, a Georgetownon, a Cornellen.

PLAYBOY: Ezek valóban annyira jelentős helyek, mint amilyen a hírük?

ZS. R.: Pontosan annyira. Egész más a mentalitás, a közösség, a diákok. Ilyen iskolákba csak azok jutnak be, akiknek komoly céljuk van az életben. Például nem jut eszébe senkinek puskázni, mert mindenki azért megy oda, és azért fizet rengeteg pénzt, mert szeretne nagyon sokat kizsenedni belőle.

Q AMIKOR LEPARKOL AZ ÉTTEREM- VAGY A HOTELTULAJDONOS, Ő ÁLL A LEGTÁVOLABBI, LEGROSSZABB PARKOLÓHELYRE. A LEGJOBB HELYEKEN UGYANIS A VENDÉGEK ÁLLNAK.

élettapasztalatát belém plántálta ezekben a hónapokban. Egész nap golfoztunk, és folyamatosan kaptam tőle az écát az életfilozófiájáról, a szállodaiparról, a vendéglátásról.

PLAYBOY: Mik voltak az életfilozófiája sarokkövei?

ZS. R.: Az abszolút konstruktív, pozitív szemléletmód. A „megcsinálok” mentalitása. Éppen ezért van, hogy nálunk tilos a cégben úgy kezdeni egy mondatot: „Az a baj...” Mert baj meg probléma nincs, csak feladat. Ezért én nem is a gondokról szeretek beszélni, hanem arról, hogy hogyan oldjuk meg. Ezáltal fordítjuk át azt az energiát, amit a helyben toporgásra fordítanánk, alkotó és megoldás-irányú energiákká. Emlékszem, amikor tinédzser voltam, volt egy üzleti elképzelésem, és éppen itt járt Magyarországon az öreg. Együtt ebédeltünk, és csak soroltam a nehézségeket

folyamatos probléma- meg akadálykereséssel. A magyarázkodással. Azon kellene pedig dolgozni, hogy mit miért lehet megcsinálni. Az emberek általában nem agysebészettel, nem úrkutatással vagy atomfizikával foglalkoznak. Az összes többi dologhoz nagyjából józan paraszti ész szükséges. Jól kell csinálni mindent, lehetőleg szorgalmasan. Az okos emberek véleményét meg kell hallgatni, és bele kell építeni abba, amit teszünk. Biztosan hibázunk ekkor is, de nem kell hozzá ragaszkodni egóból. Ki kell javítani, és menni kell tovább. Ilyen egyszerű a matek. És ha ezt a szemléletmódot minél többen képesek magukévá tenni – nálunk például nagyjából kétszázan dolgoznak a cégnél –, tudunk előre haladni. Ezzel a pozitív, alkotó mentalitással lehet eredményeket elérni. De az is nagyon fontos, hogy ha valami elkezd jól működni,

PLAYBOY: És amíg ön felkészült, a szülők itthon építették a bizniszt.

ZS. R.: Így van. Vitték a Pierrot-t, miközben édesapám műkereskedő is volt. Ők alapították az egész céget. Ez a mentalitás az övék is, hiszen ők is ezt szívták magukba a húszas éveik végén. Én aztán eleinte egészen más irányba mentem, ugye.

PLAYBOY: Merthogy közgazdász lett.

ZS. R.: Dolgoztam Bécsben. Egy Deutsche Bank által finanszírozott pénzügyi start-upot csináltunk a legjobb barátommal, és eladtuk a legnagyobb osztrák mobilcégnak. Utána a Boston Consulting Groupnál dolgoztam több mint három évet. Folyamatosan új üzleti ötletekkel és területekkel foglalkoztam, de minden okos tanácsadó barátom azt mondta, hogy ha itt van egy ilyen családi háttér és egy ilyen bázis, és ha ennyire jók →

vagyunk, miközben ekkora piaci lehetőségek vannak a vendéglátásban Magyarországon, akkor miért nem ezzel foglalkozom?

PLAYBOY: Volt erre indíttatása?

Hogy a menő pénzügyi zizgést felcserélje a konyhára?

ZS. R.: Még szép! Én ezt imádtam! Ebben nőttem fel. Tessék, itt van huszonkét vágás a kezemen – ezt mind a Pierrot konyháján szereztem!

PLAYBOY: Szeletelt?

ZS. R.: Szeleteltem! Mindenfélét vágtam meg szabdaltam. Palacsintát sütöttem, parfét készítettem. Rengeteg időt töltöttem el a Pierrot-ban, gyakorlatilag óvodás koromtól fogva. Én ebben nőttem fel, miközben a szüleim azt gondolták, valami mást fogok csinálni. De végül is teljesen várható lépés volt, hogy erre mozdultam el.

PLAYBOY: Mit tudnak Önök, amit más nem?

nek tartom. Nyilván nem a magáért való konfliktust. De a parázs vita azért jó, mert egyrészt ütköztetünk különböző véleményeket, másrészt meg szeretném és elvárom a kollégáim részéről, hogy ők is lelkesen álljanak a dologhoz.

PLAYBOY: Hogy indít be egy új éttermet vagy hotelt?

ZS. R.: Egy új projekt általában valamilyen konkrét ingatlannal, vagy valamilyen azzal kapcsolatos lehetőséggel indul. És persze ott van számos gondolatcsíra a fejünkben, hogy a vendéglátásban merrefelé mozduljunk. Amikor például a Spiler Shanghai-t megcsináltuk, már évek óta kísérleteztünk az ázsiai konyhával. A szállodaiparral pedig gyakorlatilag 2006 óta foglalkozom. Kint voltam a Cornellen és a Hyatt-nál egy szállodaigazgatói tréningen, de 2013 nyaráig kellett várnunk, hogy megnyithassuk a Várban a Baltazárt a 11 szobájával. Mindig megviz-

hátrahagyva. Most van egy-két új projekt, amiket még nem tudok megnevezni önnek. Legyen elég annyi, hogy szálloda mind a kettő és izgalmas gasztronómia.

PLAYBOY: Mitől pörgött ennyire fel Budapest?

ZS. R.: Van egy elképesztő városunk. Egy elképesztő örökség, aminek a töredékét nem tudjuk kihasználni, és nem tudjuk eladni külföldön. Én azt gondolom, hogy Budapest egy óriási lehetőség-halmaz. Nagyságrendekkel összetettebb, mint például Prága, aminek van egy kompakt, gyönyörű belvárosa – de annyi. Budapestben lényegesen több izgalmas negyed van. Ha egyszer el tudnánk adni, nagyságrendekkel nagyobb tudnánk durrantani Prágánál. A bulinegyed, a Bazilika és a környéke már ma is rengeteg embert vonz, de ezen kívül van egy fantasztikus Várnegyedünk, amiért, azt gondolom, mi rengeteget tettünk – de nyilván kevesek

SZELETELTEM! MINDENFÉLÉT VÁGTAM MEG SZABDALTAM. PALACSINTÁT SÜTÖTTEM, PARFÉT KÉSZÍTETTEM. RENGETEG IDŐT TÖLTÖTTEM EL A PIERROT-BAN, GYAKORLATILAG ÓVODÁS KOROMTÓL FOGVA.

ZS. R.: Egy nagyon profi üzleti modellt és tudást fordítunk át egy olyan területre – a vendéglátásra –, ahol nem ez a jellemző. Ehhez párosul, hogy a cégünket egy nagyon szeretetteljes, családi légkör veszi körül. Ez ebben az újszerű, az erős.

PLAYBOY: Mit jelent a baráti-családi légkör? Egy kicsit sem ordíbnak egymással?

ZS. R.: A családi azt jelenti, hogy azon kívül, hogy a cégben dolgozik a mai napig édesanyám meg édesapám, de az unokatestvéreim és a nagyobbik lányom keresztanyja is. Számos kolléga 10–15 éve velünk van. Itt az emberek nem cserélhetők és behelyettesíthetők. A szigorú strukturált megközelítést ötvözzük az emberséggel. Letolás pedig van. Abszolút előfordul, hogy hangosak vagyunk és túlfűtött a vita, mert alapvetően hiszek abban, hogy emócióval kell dolgozni. Bizonyos fokig a konfliktust abszolút pozitív és eredményt hozó eszköz-

gáljuk, hogy a környékben tudunk-e hinni? Ha nem ismerjük, akkor megismerhetőnek érezzük-e? A Spilernél volt ez különösen izgalmas. Korábban ugye a Várban voltak éttermeink, és ezen a környéken abszolút nem mozogtunk. De aztán elkezdtem ide járkalni, megpróbáltam találni valakit a romkocsmás cimboráim közül, aki ezt a helyet működtette volna. Menet közben láttam meg a fantasztikus energiát ebben a környékben, az itt szórakozó boldog embereket, és fellelkesültem, mert megláttam, hogyan tudunk valami újat hozzáadni Budapesthez. Úgy érzem, tudunk olyan nyomot hagyni a városban és a magyar gasztronómiában, amiért érdemes dolgozni. Csak azért, hogy csináljunk egy újabb helyet – azért nem csináljuk, csak ha nyomot hagyhatunk.

PLAYBOY: Mi a szíve csücske?

ZS. R.: A meglévő helyeinkre mindegyikre elképesztően büszke vagyok. Mindig, mind-egyikkel foglalkozunk, tehát egyik sincs

vagyunk a saját cégünkkel és a hat helyünkkel. Ott a Bálna és környéke, Újlipótváros, a Ráday utca, a Liszt Ferenc tér környéke... De ahhoz, hogy ami már megvan, el tudjuk adni, kellene egy nagyon komoly stratégia, amivel meghatározzuk, melyek azok az elemek, amiket értékesíteni tudnánk ebből a városból és pontosan kinek. Ha csak Prága szintjére jutnánk el, már akkor meg tudnánk duplázni a vendégejszakáink számát.

PLAYBOY: De hiszen már most özönlenek a turisták Budapestre.

ZS. R.: De ez semmi! Ahhoz képest, amekkorák vagyunk és amit tudunk, ahhoz képest ez semmi. Olyan ez, mintha lenne egy 911-es turbó Porschénk, amivel jelen pillanatban körülbelül harminccal megyünk... Ja, és majdnem üres a tank. A magyar turizmus alapja az, hogy Budapestet adjuk el. És ha Budapestre idehozzunk két-háromszor ennyi idelátogatót, akkor az alapján fogjuk tudni eladni az országnak a többi részét. Meg kell tudnunk teremteni a

gazdasági alapjait annak, hogy a fővárosi helyek profin működjenek, és hogy meg tudják fizetni a profi munkaerőt. Akkor vissza tud térni a vendéglátásba a profi munkaerő Angliából és Ausztriából. Akiket profin kiképeztek, megtanítottak dolgozni, ismerik a jó koncepciókat, ismerik a vendégeket. Ettől rögtön sokkal versenyképesebbé válna a város.

PLAYBOY: Csak azért, mert külföldről térnek vissza?

Zs. R.: A gondolatokat külföldről hozzák, és ez nagyon fontos! Én mindig New Yorkba, Londonba, Barcelonába járok inspirációért, véletlenül sem a szomszéd utcába, mert így tudunk újat, originálisat alkotni, és nem belterjesnek lenni. Rengetegen másolják a mi helyeinket is, ami persze azért hízelgő, de nem hoz létre újat.

PLAYBOY: Mit gondolsz a magyar gasztronómia fejlődéséről?

Zs. R.: Nagyon nagy a fejlődés, de ez még mindig kevés. Éppen két hete jártam Dublinban. Írország az a hely, amely egy kicsit Kelet- és Nyugat-Európa között

helyezkedik el társadalmilag. Ott elindult egy óriási konjunktúra, az embereknek lett pénzük, és elkezdtek étterembe járni – de ott sem volt semmi alapja a gasztronómiai kultúrának, ahogy itt sincs még étkezési kultúra. És nagyon érdekes volt látni, hogy a 30 legmenőbb budapesti hely sokkal izgalmasabb és többet tud, mint a menő helyek Dublinban. És bár Ausztria is nagyszerű példa, hiszen zseniálisan kitalálták magukat, és szinte egy tökéletes ország turisztikailag, mégis azt érzem, hogy Bécshez képest Budapest kezd izgalmasabb lenni. Tényleg nagyon erősödünk, ár-érték arányban meg egészen elképesztő atomrobbanás, amit produkálunk. A kiemelkedő színvonalat gyakorlatilag fél-harmadán adjuk Nyugat-Európaéhoz képest.

PLAYBOY: Miért költöztetek családdal közvetlenül a Baltazar Hotel fölé?

Zs. R.: A lakásunknak külön bejárata is van, de össze vagyunk kötve a hotellel. A lakás felett van az irodánk, alatta pedig az étterem, és a másik szárnyban van a szálloda.

Leginkább azért van ez így, mert imádom a Várat. Fantasztikus az egész – négy gyerekkel ott lakni elképesztő dolog! Tíz perc sétára van az általános iskola, az óvoda, a bölcsőde: a Vár egy fantasztikus falu a város közepén. Rengeteg időt nyerek így a közlekedésben is: a robogómmal nyolc perc alatt vagyok a Spílerben, ami bármilyen más járművel lehetetlen. Gyalog 20 perc alatt otthon vagyok a belvárosból, ha akarom, és szép az idő. Sokkal jobban benne tudok lenni a hivatásomban, de rengeteg időt nyerek magamnak, így többet tudok a családommal is lenni.

PLAYBOY: Ki tud kapcsolni teljesen?

Zs. R.: Nekem az a kikapcsolódás, ha tudok koncepcionálisan gondolkodni és nem napi ügyekkel kell foglalkoznom. Szinte mindig az üzlet jár az agyam: hogyan lehetne jobban, újat, valami mást.

PLAYBOY: Semmi extrém hobbi?

Még Porschét sem gyűjt?

Zs. R.: Eszemben sincs. A luxus számomra azt jelenti, hogy a ruháim jó anyagból készülnek. És az órákat szeretem nagyon.

Q A VÁR EGY FANTASZTIKUS FALU A VÁROS KÖZEPÉN. RENGETEG IDŐT NYEREM ÉGY A KÖZLEKEDÉSBEN IS: A ROBOGÓMMAL NYOLC PERC ALATT VAGYOK A SPÍLERBEN, AMI BÁRMILYEN MÁS JÁRMŰVEL LEHETETLEN.

Csodálom az órákban a mechanikai részletgazdagságot és a fantasztikus precizitást. Amire pedig szívesen szakítok időt, az a futás: versenyeken is szoktam indulni, futottam már maratont, félmaratont. Hétközben napi 5–15 kilométer között szoktam futni, bent a városban, főleg reggelente. Akkor van rá időm. Imádom továbbá a zenét, a művészeteket. Ha tehetem, járok a Zeneakadémia-ára meg a MŰPÁ-ba, de a cimboráimmal gyakran lejövök a Spílerbe is. Néha eljárak pár elektronikus buliba.

PLAYBOY: Mire neveli a gyerekeit?

Zs. R.: A legfontosabb, amit egy szülő átadhat a gyerekeinek, az, hogy megtanulják,

mindennek következménye van és a döntésekért vállalják a felelősséget. Ez nyilván azért alapvetően példamutatáson alapul. Például bizonyos döntésekbe és helyzetekbe bevonom őket, hogy megtanuljanak analitikusan gondolkodni és döntést hozni. Két-három éves koruktól úgy beszélünk velük – sőt, még az újszülött gyerekeimmel is –, mint egy felnőttel. Emiatt az emberek néha furcsán néznek rám. De sosem szóltak még a gyerekeim, hogy nem értik. Partnerként kezelem őket.

PLAYBOY: Ha egyedül van otthon és megéhezik, mit dob össze magának?

Zs. R.: Elképesztően finom szalámit szoktunk hozni, ha külföldön járunk.

Amennyiben tűzoltásra kell, akkor alapvetően ilyeneket szoktam enni, vagy összedobok magamnak egy kis paradicsomsalsát egy kis pirítóssal. De ha rákészülök, komoly steakeket szoktam sütni, több fázisban. És elég jó vagyok kreatív rántottákban.

PLAYBOY: A konkurenciához átjár?

Zs. R.: Abszolút. De nem is konkurenciának szoktam nevezni őket, hanem ők a kollégáim. És úgy is viszonyulunk egymáshoz minél közelebb –, annál jobb lesz az a környék. Erősítjük egymást, nem egymás ellen harcolunk, hanem együtt a közös célért. 🍷